

Въ пѣсенъта за *Кара Атанасъ*¹⁾, дѣто „Янка мома хубава“ се обръща къмъ „гора зелена и вода студена“, за да ѝ кажатъ дѣ е едничкия ѝ братъ хайдутинъ, „соколъ се отъ дърво обадилъ“:

Янке ле, моме хубава,
ако знай гората да дума
не би хайдуги укрила

Хайдутитѣ често сж прѣкарвали цѣлия си животъ по планинитѣ, а други на старостъ сж „забивали на далеко“ или сж се покалугервали, като даже сж основавали и мѣнастири. Такъвъ е случая съ стария Сливенски хайдутинъ *Христо войвода*. Много отъ тѣхъ оставяли въ родното мѣсто „жена подъ було и дребни дечица“, които сж спохождали отъ време на време. Такива майки, възпитани сжщо въ хайдуги духъ, сж пѣяли на децата си:

Нанни ми нанни,
да растешъ да порастешъ,
баща си да надминешъ
царството си да преднемешъ и т. н.²⁾

Отъ тукъ може да се сжди за патриотизма на българката и частно за Сливенката.

Въ една друга, прѣди много разпространена въ Сливенъ пѣсенъ, ако и съ сюжетъ отъ търновско, майката на единъ юнакъ, който е хайдугувалъ деветъ години, но и пакъ искалъ да иде въ Балкана, му казва:

Я иди, синко, я иди,
Ако ти паритѣ не стигнатъ
Азъ ще си двора припродамъ,
Паритѣ ще ти проводя.
Царщината да си вземешъ.

За патриотизма на старата Сливенка може да служи примера съ жената на капитанъ Мамарчовъ, която е била родомъ отъ Сливенъ, а още по-прѣсенъ е тоя съ майката и сестритѣ на Х. Димитръ³⁾.

¹⁾ Слушала отъ Юрдана х. Кирова, Сливенъ.

²⁾ Въ тая смисълъ е и Сливенската пѣсенъ за нѣкой си Иванчо вѣроятно слѣта съ тая за „Тиллала вика изъ Сливенъ“, по случай прѣселването на Сливенци въ Влашко и Русия (1830 г.).

³⁾ Индже войвода е водель жена си съ себе си по хайдугукъ. Тя е ѣздила на конь (по думитѣ на Каницъ, който е слушалъ пѣсенъта ѝ въ Сливенъ). Тя е била попска дъщевя и родомъ отъ квартала Клунохоръ. Инджето, обаче, не е обичалъ дѣцата и когато му се

м. н. № 16953